

Arrest

nr. 299 869 van 11 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 september 2023 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 november 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 290 308 van 15 juni 2023 weigerde ook de Raad verzoeker te erkennen als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 18 juli 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [H.]

voornaam : [Z.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/03/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 15/06/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levens-omstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende

elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaarde gezond te zijn. Er zijn geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling.

Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de bestreden beslissing

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij stelt het volgende:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

[...]

Verzoeker verwijst in zijn antwoord naar een recente analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer naar Afghanistan (verzoeker verwijst meer bepaald naar artikel Nansen Note 3-22).

Verzoeker wenst te benadrukken dat conform artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Eerstens wenst verzoeker erop te wijzen dat er nauwelijks mensen vanuit Europa (gedwongen) zijn teruggekeerd naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2022. Het valt dan ook te verwachten dat het voor verzoeker eveneens onmogelijk zal zijn om terug te keren naar Afghanistan.

Bovendien moet zorgvuldig rekening worden gehouden met de manier waarop de taliban het dagelijks leven in Afghanistan reguleert en dat het niet naleven van deze strikte normen kan leiden tot foltering, inhumane en/of vernederende bestraffing door de taliban.

□ *Gedwongen terugkeer vanuit Europa:*

Het rapport van het Europees Asielagentschap ‘Targeting of Individuals’ van augustus 2022 bespreekt personen die zouden zijn teruggekeerd naar Afghanistan. In de eerste plaats gaat het hier om personen die zijn teruggekeerd uit de Islamitische buurlanden van Afghanistan, in het bijzonder Iran, Pakistan en Turkije. Daarnaast bespreekt het Europees Asielagentschap een hele reeks van personen met banden met de voormalige regering die zouden zijn teruggekeerd. Verzoeker wenst te informeren dat het hier ook om personen gaat die vrijwillig zouden zijn teruggekeerd. Bovendien is de informatie enkel gebaseerd op mediaberichten en het Europees Asielagentschap geeft zelf aan dat het niet mogelijk was om de cijfers te bevestigen op basis van informatie uit andere bronnen.

Het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van maart 2022 geeft expliciet aan dat er in de eerste maanden na de machtsovername door de taliban geen gedwongen terugkeer plaatsvond vanuit Europa.

In het rapport van de Deense Immigratiedienst van juni 2022 geeft een vertegenwoordiger van een Deense NGO in maart 2022 echter ook aan dat er nauwelijks personen zijn teruggekeerd naar Afghanistan vanuit het Westen sinds augustus 2022.

Bovendien rapporteren UNHCR en IOM wel over terugkeer vanuit de buurlanden van Afghanistan, maar spreken niet over gedwongen terugkeer vanuit Europa. Tenslotte wordt ten overvloede opgemerkt dat EUROSTAT nog geen actuele data bevat over terugkeer naar Afghanistan vanuit de EU-Lidstaten.

Hieruit kan worden aangenomen dat er sinds de machtsovername door de taliban hoogst waarschijnlijk geen of nauwelijks mensen gedwongen zijn teruggekeerd naar Afghanistan vanuit Europa. Hierdoor is er geen duidelijkheid over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan. Hoe worden Afghaanse personen die terugkeren uit het westen bijvoorbeeld op de luchthaven in Kabul ontvangen? Worden zij door de taliban ondervraagd? In hoeverre beschikt de taliban over een monitoringssysteem om na te gaan waar een persoon is geweest, welke functie hij mogelijks vroeger in Afghanistan heeft gehad, familieleden die gezocht worden, etc.? Hoe groot is de kans op foltering als men ondervraagd zou worden door de taliban op de luchthaven? In hoeverre kan de taliban de mensen opvolgen op een later moment? Hoe zullen lokale leiders omgaan met personen die terugkeren uit het westen? Hoe zal de lokale

bevolking omgaan met personen die terugkeren uit het westen? De vraag is dan ook hoe verzoeker zal onthaald worden bij terugkeer naar Afghanistan. De verwerende partij heeft hier geen enkele motivering naar gedaan in de bestreden beslissing.

□ *Het dagelijkse leven onder de taliban:*

Op basis van de informatie die beschikbaar is, kunnen een aantal andere essentiële elementen of materiële feiten voor de beoordeling van de risico's bij terugkeer wel met een zekere mate van zekerheid worden vastgesteld. Verzoeker baseert zich hierbij op informatie van de agentschappen van de Verenigde Naties gezien de autoriteit en reputatie van deze bronnen en het feit dat de VN-agentschappen toegang hebben tot zowel de de facto autoriteiten in Afghanistan en het Afghaanse grondgebied. De toegang van nationale overheden, in het bijzonder die van de EU-lidstaten, is daaren-teen zeer beperkt. De conclusies van de VN-agentschappen zijn consistent en vinden bovendien ondersteuning in andere beschikbare bronnen zoals internationale Ngo's en media artikelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban een zeer repressieve versie van de Sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details. De taliban heeft daartoe het 'Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (MPVPV) hersteld. Dit ministerie mag beleid maken, advies geven, monitoren, klachten ontvangen en beleid uitvoeren met betrekking tot onderwerpen in verband met wat de de facto autoriteiten nodig vinden om de 'propagation of virtue and vice' te verzekeren. De verspreiding van deugd en ondeugd is een prioriteit voor de taliban.

Volgens het UNAMA, zouden de besluiten van het MPVPV opzettelijk vaag zijn. De onduidelijke juridische basis van de besluiten, die vaak via een media interview of Twitter worden aangekondigd, zorgt ervoor dat de besluiten voor interpretatie en misbruik vatbaar zijn. Het MPVPV is nog niet volledig operationeel, er is een gebrek aan infrastructuur op nationaal niveau en een gebrek aan duidelijk beleid met betrekking tot de naleving van de uitgevaardigde besluiten. Als gevolg kan de interpretatie van het mandaat van het MPVPV op lokaal niveau verschillen en zo ook de uitvoering van de verschillende besluiten.

Het onderzoek van Sabawoon Samim van het Afghan Analyst Network laat zien hoe de meningen kunnen uiteenlopen over de besluiten van het MPVPV. Dit betrouwbare en evenwichtige onderzoek is gebaseerd op 45 interviews met taliban ambtenaren, strijders, stam ouderen, leerkrachten en anderen in vijf provincies, inclusief Kabul, zowel voor als na de machtsovername door de taliban in augustus 2022. Er zijn gematigde stemmen te horen bij de taliban. Toch geven bronnen dicht bij het leiderschap aan dat de opperste leider van de taliban, Mullah Hibatullah Akhundzada, en zijn vertrouwelingen juist graag zouden zien dat de sharia volledig wordt ingevoerd. Verschillende leden van de taliban, geïnterviewd door Sabawoon Samim en voornamelijk behorende tot deze laatste groep van vertrouwelingen van het leiderschap, geven aan dat de handhaving van besluiten van het MPVPV gradueel moet worden opgevoerd of 'hardened.' Zo zouden personen eerst moeten worden geadviseerd over een bepaald verbod, vervolgens moeten personen worden bedreigd en tenslotte zou het verbod met geweld moeten worden gehandhaafd.

Daarnaast heeft het MPVPV een aantal besluiten met verplichtingen uitgevaardigd die, bijvoorbeeld, zien op het gedwongen gebruik van gezichtsbedekking (hijab) voor vrouwen, een mannelijke voogd om vrouwen te vergezellen in het openbaar en vijf keer bidden per dag. Tenslotte heeft het MPVPV ook besluiten uitgevaardigd met adviezen over, inclusief maar niet gelimiteerd tot, de lengte van haar en baarden, beperkingen van sportactiviteiten voor vrouwen, rijden, en toegang tot openbare badplaatsen. De invoering van de gezichtsbedekking voor vrouwen is een duidelijk voorbeeld van een geleidelijke implementatie en handhaving door de taliban. Tijdens de aankondiging van het besluit op 7 mei 2022 werd een twee fasen aanpak uiteengezet. Het MPVPV stelde dat in de eerste fase zou worden gewerkt aan bewustwording rond de verplichting van vrouwen om hun gezicht te bedekken. In de tweede fase zouden waarschuwingen worden uitgedeeld en disciplinaire acties worden ondernomen, gericht op de mannen, vaders en andere familieleden van vrouwen die het besluit niet naleven.

De disciplinaire acties of straffen als gevolg van het niet naleven van deze strikte normen zijn zo ernstig dat zij vallen onder reikwijdte van artikel 3 EVRM. Zo komen er betrouwbare berichten naar buiten over foltering, onmenselijke en vernederende bestraffingen door de taliban van personen die worden beschuldigd van het niet naleven van de regels opgesteld door het MPVPV. Zo registreerde UNAMA buitenrechtelijke executies, geselingen, andere fysieke straffen en verbaal misbruik.

De VN Secretaris-Generaal noemt het juridisch systeem ondoorzichtig en de toepassing van regelgeving inconsistent. De facto rechters zijn niet juridisch geschoold, hebben geen gepaste ervaring en zijn soms zelfs analfabeet. De toegang tot advocaten is beperkt. De omstandigheden in de gevangenissen zijn erbarmelijk, er is sprake van overbevolking en gebrekkige toegang tot adequaat eten, medische zorgen, kleding en accommodatie (verwarming). Personen die de besluiten van het MPVPV overtreden kunnen

worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, verlengde voorarresten, langdurige illegale detentie zonder dat hun rechten op een eerlijk proces worden gewaarborgd. Er is sprake van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling in detentie.

Naar analogie van de jurisprudentie van het EHRM, moet bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade rekening worden gehouden met de mogelijkheid van personen om zich (terug) aan te passen aan de strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban. Het EHRM stelde in Sufi en Elmi immers dat,

In spite of the repressive regime in place, a number of sources told the fact-finding mission that areas controlled by al-Shabaab were generally safe for Somalis provided that they were able to “play the game” and avoid the attention of al-Shabaab by obeying their rules (see paragraph 92, above). However, as al-Shabaab only began seizing parts of southern and central Somalia following the fall of the Union of Islamic Courts in late 2006, the Court considers it unlikely that a Somali with no recent experience of living in Somalia would be adequately equipped to “play the game”, with the risk that he would come to the attention of al-Shabaab, either while travelling through or having settled in an al-Shabaab controlled area. The Court considers that this risk would be even greater for Somalis who have been out of the country long enough to become “westernised” as certain attributes, such as a foreign accent, would be impossible to disguise.

Dat verzoeker dan ook onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan.

De bestreden beslissing maakt dan ook een schending uit van artikel 3 EVRM, een schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct is.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.”

2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Het betoog van verzoeker laat niet toe de oordelen dat verweerder zou zijn tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zou hebben miskend.

2.2.3. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker in eerste instantie uiteenzet dat uit bronnenmateriaal blijkt dat sedert augustus 2022 weinig Afghaanse burgers naar hun land zijn teruggekeerd en dat er hierdoor geen duidelijkheid is omtrent de risico's die zij na een terugkeer in hun land van herkomst lopen. Hij toont hiermee niet aan dat hij zelf enig risico loopt. Verzoeker geeft verder aan dat uit de informatie die beschikbaar is blijkt dat de taliban, die actueel aan de macht zijn in Afghanistan, in de praktijk zeer strikte normen hebben ingevoerd en dat het niet naleven van deze normen streng wordt bestraft. Hij meent dat deze bestraffingen van dien aard zijn dat kan worden gesproken van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker enige norm die door de taliban werd ingesteld heeft miskend waardoor hij een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan behandelingen die kunnen worden beschouwd als folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker verwijst weliswaar naar een algemene situatie in zijn land van herkomst, maar betreft deze niet op zijn eigen situatie. Er moet daarenboven worden vastgesteld dat de Raad, in het arrest nr. 290 308 van 15 juni 2023, reeds oordeelde dat niet blijkt dat verzoeker *“bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levensstijl opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.”* De toelichtingen die verzoeker verstrekt in zijn verzoekschrift laten niet toe tot een ander besluit te komen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe te oordelen dat verweerder, die uitvoerig heeft uiteengezet waarom hij meent dat de bestreden beslissing verenigbaar is met de bepaling van artikel 3 van het EVRM, de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht werd miskend.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK